

Vinič

Časopis žiakov a učiteľov
Základnej školy sv. Vincenta
v Ružomberku

Leto 2021

UŽITE SI PRÁZDNINY
NA SLOVENSKU

**POČÍTAČE, MOBILY,
DO ŠKOLY SME SA TEŠILI**

ÚVODNÍK NAŠEJ JUBILANTKE

Vincentku dnes chceme pozdraviť

a niečo milé o nej prezradiť.

Funguje viac než rôčik, dva,
podťe, pozrime sa spolu, čo tento rok ponúka:

30. výročie škola oslavuje.

Veru, už dlho dielo Pána zvelebuje.

Svätý Vincent k tomu pobáda
a jeho duch školákov sprevádza.

Koho tu stretnete?

Najmä veľa detí,

z ich malých srdc na chodby školy slnko svieti.

I učiteľov, všetci svojím Božím darom
vedú deti správnym smerom.

Pani riaditeľka, školník, upratovačky... všetci zaraz pomôžu,
a tým každú prekážku premôžu.

Vzdeláť a vychovať deti nie je ľahké,
preto ich zverujeme Božej Matke.

I Pánu Bohu ďakujeme
a chváliť ho týmto chceme.

Bože, sprevádzaj nás každú chvíľu
a daj učiteľom i deťom silu.

Svätý Vincent, patrón náš,
drž nad školou verne

stráž.

SESTRIČKY SATMÁRKY Z VRÍCKA

Časopis Vinič vychádza od roku 1991 ako občasník. Číslo: 2-3/2021.

Redakčný tím: Stelka Fričová, Simon Gazda, Soňa Gazdová, Liana Mirgová, Peter Novák.

Editor: Imrich Gazda. **Grafická úprava:** Martin Kuniak. **Návrh layoutu:** Andrej Kmeťo. **Predná**

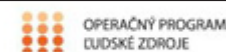
obálka: Soňa Gazdová. **Zadná obálka:** Stelka Fričová. **Vydáva:** ZŠ sv. Vincenta, Nám. A. Hlinku

1145/22, 034 01 Ružomberok. **Kontakt:** vinic.casopis@gmail.com.

Tento projekt sa realizuje vďaka podpore z Európskeho sociálneho fondu a Európskeho fondu regionálneho rozvoja v rámci Operačného programu Ľudské zdroje.

www.esf.gov.sk

www.minedu.gov.sk

POSTUPNE SME SA VRÁTILI DO ŠKOLSKÝCH LAVÍC

V polovici apríla sa po zlepšení pandemickej situácie mohli do školských lavíc vrátiť všetci žiaci I. stupňa. Pár dní na to k nim mohli pribudnúť aj žiaci 8. a 9. ročníka.

Úplne všetci sme sa napokon stretli koncom apríla, keď na prezenčnú výučbu nastúpili aj žiaci 5., 6. a 7. ročníka.

ZAZNAMENALI SME ĎALŠIE ÚSPECHY V RÔZNYCH SÚŤAŽIACH

Riaditeľka s. M. Angela Brejková v uplynulých týždňoch ocenila viacerých žiakov, ktorí úspešne reprezentovali školu vo viacerých súťažiach.

V krajskom kole Astronomickej súťaže žiačky 6. A. obsadili všetky prvé tri miesta: 1. Sofia Kováčiková, 2. Adela Slanicayová, 3. Sofia Gazdová.

V okresnom kole Hviezdoslavovho Kubína sa Ondrej Baláž (6. B.) umiestnil na 3. mieste.

V súťaži Básničkovo alebo...trochu poézie obsadil Natanael Ivák (5. B.) 1. miesto a Adam Janiga (6. A.) 3. miesto.

Vo výtvarnej súťaži Biblia očami detí 2020/2021 sa darilo Márii Benčovej (7. A.), ktorá skončila na 2. mieste.

ZAVÍTALI MEDZI NÁS PEDAGÓGOVIA Z KU AJ MISIONÁR Z KAZACHSTANU

Začiatkom mája zažili šiestaci netradičnú hodinu dejepisu. Zavítal na ňu historik a dekan Filozofickej fakulty Katolíckej univerzity v Ružomberku Marek Babic, ktorý žiakom prezradil, aké jedlá mali najradšej starí Rimania, a dokonca mohli osobne ochutnať chlieb, aký kedysi piekli v Rímskej ríši.

Šiestaci mali šťastie aj na ďalší netradičný zážitok. Koncom mája sa s nimi prostredníctvom videohovoru spojil slovenský misionár v Kazachstane Ondrej Šmidriak, ktorý im porozprával o tejto stredoázijskej krajine, pomodlil sa s nimi po rusky modlitbu Zdravas Mária a na záver im udelil misionárske požehnanie.

A do tretice, v polovici júna medzi deviatkov zavítal prodekan spomenutej filozofickej fakulty Ivan Koniar, ktorý s nimi diskutoval o vážnej a aktuálnej téme – vojenskom konflikte na polostrove Krym.

V ZBIERKE BOJ PROTI HLADU VYZBIERALI 95-TISÍC EUR

Vincentská rodina na Slovensku v rámci 14. ročníka verejnej zbierky Boj proti hladu vyzbierala spolu 95-tisíc eur. Žiaci a učitelia ZŠ sv. Vincenta prispeli sumou 502,67 eur. Výťažok bude použitý na pomoc chudobným v Haiti, Hondurase, Albánsku, Rusku, Ukrajine a na Slovensku.

Zbierku tento rok poznačila koronakríza a skutočnosť zatvorených kostolov, takže sa podarilo vyzbierať výrazne menšiu sumu ako po minulé roky. Zatiaľ najviac finančných prostriedkov dobrovoľníci získali v roku 2008, bolo to 9,7 milióna korún, čo je v prepočte viac ako 321-tisíc eur. V pomoci chudobným chce vincentská rodina pokračovať aj naďalej.

Spravodajskú stranu pripravil Imrich Gazda.

IGNACIÁNSKY ROK: VIDIEŤ VECI INÝM SPÔSOBOM V KRISTOVI

Od 20. mája 2021 do 31. júla 2022 slávia členovia Spoločnosti Ježišovej (jezuiti) na celom svete Ignaciánsky jubilejný rok.

Dôvodom osláv, ktorých mottom sú slová „Vidieť všetky veci novým spôsobom v Kristovi“, je 500. výročie obrátenia svätého Ignáca z Loyoly (1521 – 2021).

My sme sa na jubilejný rok spýtali pátra Branislava Beniača SJ z komunity jezuitov v Ružomberku:

„Na začiatku obrátenia sv. Ignáca z Loyoly bolo zranenie, ktoré sa odohralo 20. mája 1521, kedy Ignáca zasiahla guľa z kanóna pri obrane pevnosti v španielskej Pamplone.“

Ignácovi sa počas mesiacov liečenia v rodnej Loyole dostal do rúk Život Krista od Ludolfa Saského a životopisy svätých. Čítanie týchto kníh ho viedlo k prehodeniu jeho doterajšieho života a prebudilo v ňom túžbu po zásadnej zmene od márnivého a samolúbeho šľachtica zamerného na svet a jeho slávu k pokornému pútnikovi, ktorý postavil do stredu svojho života Krista a rozhodol sa nasledovať jeho a s ním a v službe jemu, Večnému Kráľovi, prežiť zvyšok svojho života.

Ignaciánsky jubilejný rok nám zároveň pripomenie 400. výročie kanonizácie sv. Ignáca. Na slávu oltára bol vyzdvihnutý pápežom Gregorom XV. 12. marca 1622 spolu s Františkom Xaverským, Teréziou Avilskou, Filipom Nerim a Izidorom z Madridu.

Naša ružomerská komunita pripravuje novému k sviatku sv. Ignáca a tiež duchovnú obnovu počas novény.

Chceli by sme osláviť sviatok sv. Ignáca so známym kazateľom na sv. omši a agapé v záhrade, príležitostne chceme tematicky kázať o ignaciánskej spiritualite, tiež sme začali slúžiť sv. omše na našej jezuitskej

chate v Trlenskej doline každú nedeľu o 10.30 hod.

Páter Generál Arturo Sosa pripomína, že zranenie Ignáca v Pamplone nebolo smutným koncom, ale skôr šťastným začiatkom. Obrátenie sa odohráva cez veľké momenty, ktoré prinášajú zmenu, ale je to tiež proces, ktorý nikdy nekončí. Musíme klásť Krista neustále do centra. Tento proces je putovaním po spleťtých cestách, hore a dole, niekedy navracajúc sa na správnu cestu, inokedy cítiac sa stratení. Ale stretáme na tejto ceste ľudí, ktorí nám ukazujú cestu a držia nás za ruku.“

Peter Novák

Pandemický školský rok bol náročný, ale zvládli sme ho, zhodujú sa žiaci a učitelia

Troch učiteľov a troch žiakov sme sa opýtali, ako hodnotia nezvyčajný školský rok 2020/2021.

Aké máte pocity zo školského roku 2020/2021?

Martina Domiterová, učiteľka: Na začiatok školského roka som sa veľmi tešila, lebo sme mali so žiakmi bývať 4. A triedy začať „spoločný život“ ako 5. A. Myslím si, že za mesiac a pol, čo sme sa denne stretávali v triede, sa nám podarilo aspoň trochu spoznať. Potom sa situácia s koronou začala zhoršovať a naša škola ostala v karanténe. Samozrejme, aj ja som sa obávala o zdravie nás všetkých. Ako sa neustále odkladal čas nášho návratu do školských lavíc, začínala som pociťovať únavu – najmä z toho, že sa musím každý deň „rozprávať“ s počítačom – a netrpezlivo som čakala na správu, že sa môžeme vrátiť do školských lavíc. A keď nám to konečne dovolili, bola som veľmi rada.

Božena Gazdová, učiteľka: Na začiatku školského roka som sa veľmi tešila, že sa konečne po prvej vlne pandémie uvidím so

všetkými svojimi žiakmi osobne. Mala som veľké plány, bola som pozitívne naladená na prezenčnú výučbu. Opätovným prechodom na dištančné vyučovanie som mnohé aktivity musela oželiť a zmeniť. Priznám sa, že po celý čas sa vo mne miešali rôzne pocity, ale snažila som sa neklesať na duchu a prijať celú situáciu takú, aká aktuálne bola. Nemohla som zmeniť okolnosti, tak som sa vždy prispôbila v prospech nás všetkých.

Lubomíra Juríčková, učiteľka: Pociť neistoty z novej situácie počas pandémie na začiatku školského roka vystriedal pocit vďaka za to, že sme prvý ročník spolu s deťmi a rodičmi zvládli. Prváci vedia čítať, písať, počítať. Našli si kamarátov a stále sa učia navzájom si pomáhať, počúvať sa a pekyne sa k sebe správať. Urobili viditeľný pokrok od nástupu do školy. To vyvoláva vo mne pocit spokojnosti, radosti a vďačnosti.

Čo sa vám páčilo na tomto školskom roku?

Martina Domiterová: Páčilo sa mi, že som sa mohla s mojimi žiakmi stretávať aspoň online na našich triednických hodinách a že som sa o každom z nich postupne dozvedela niečo nové. Veľmi si cením aj to, že sa našli žiaci, ktorí sa zapojili do súťaží. Musím podotknúť, že ich ochota a aktivita sa oplatila – vďaka nim zažila naša škola veľmi úspešný rok.

Božena Gazdová: Na tomto školskom roku sa mi páčilo, že sme sa všetci zomkli a vydali zo seba maximum, aby sme deti v škole nepripravili ani o jedinou potrebnú a nevyhnutnú informáciu či vedomosť. Zo strany detí sa mi páčilo, že sa tiež veľmi rýchlo prispôbili a spoločne sme

zvládli učivo aj mimoškolské aktivity na diaľku. Sama som sa veľa naučila, najmä o informačných technológiách.

Lubomíra Juríčková: Všetko zlé je na niečo dobré a aj u mňa to tak počas tohto školského roka bolo. Zdokonalila som sa v práci s počítačom, hľadala som stále nové a lepšie spôsoby, ako žiakom učivo efektívnejšie a zrozumiteľnejšie podať. Veľká vďaka patrí mojim milým kolegyniam, pretože ani pre jednu z nás nebolo online vyučovanie ľahké. Hovorí sa, že v núdzi poznáš priateľa, a tak aj my sme si pomáhali a navzájom sa inšpirovali. Hnacím motorom mojej práce bola aj pozitívna spätná väzba od rodičov. V tomto školskom roku som ju cítila veľmi často. To bolo pre mňa motiváciou každý deň si sadnúť k počítaču a ďalšie hodiny a hodiny venovať mojim prvákovi.

Čo sa vám nepáčilo na tomto školskom roku?

Martina Domiterová: Nepáčilo sa mi, že sme boli všetci „zatvorení“ doma a že sme sa nemohli porozprávať naživo s kolegami a žiakmi vždy, keď to bolo potrebné.

Božena Gazdová: Nepáčilo sa mi, keď niekto spochybňoval snahu, prácu a ochotu učiteľov.

Lubomíra Juríčková: Dištančné vzdelávanie nedokáže nahradiť prezenčnú formu vzdelávania, a preto verím, že v budúcom šk. roku sa budeme stretávať už len v škole a nie pred počítačmi.

Čo ste doma počas online výučby robili?

Martina Domiterová: Väčšinu času mi zabralo vyučovanie a príprava naň, prípadne kontrola domácich úloh alebo testov. Snažila som sa vstávať skoro – tak, ako keby sme mali vyučovanie v škole. Samozrejme, vykonávala som bežné domáce práce. Voľný čas som potom delila medzi pohyb na čerstvom vzduchu a čítanie zaujímavých kníh. A z času na čas som na internete sledovala anglické filmy, aby som sa zdokonalila v anglickom jazyku.

Božena Gazdová: Počas online výučby som mala veľmi podobné dni: doobeda som učila svojich žiakov cez počítač, poobede som pomáhala pri učení svojim deťom doma, viac som upratovala, večer som varila na ďalší deň, občas som sa išla poprechádzať do Čutkova alebo som psychohygienicky doma cvičila pri hudbe. A pomedzi to všetko som sa pripravovala na každý ďalší „dištančný“ deň.

Lubomíra Juríčková: Mladší žiaci sa dištančne vzdelávali dva týždne koncom októbra, začiatkom novembra a dva mesiace v januári a februári. Pani učiteľky na prvom stupni sa od začiatku snažili o to, aby deťom vyučovanie v škole nechýbalo. Hneď sme si upravili rozvrhy a pripravili rodičov a žiakov na dištančné vzdelávanie. Ja som sa snažila o to, aby učenie bolo pre deti nielen povinnosťou, ale aj motiváciou k ďalšej domácej príprave. Žiaci aj po vypnutí počítača museli pokračovať v učení a ja v príprave na nasledujúci deň. Hoci to bolo náročné, myslím, že sme to spoločne zvládli.

Myslíte si, že v rámci online vyučovania ste toho naučili viac alebo menej než v škole?

Martina Domiterová: Určite bolo online vyučovanie „chudobnejšie“ o praktické aktivity, ktoré bežne na hodinách geografie vykonávame. Myslím tým najmä prácu s mapou a atlasom. Všetko ostatné som sa snažila pripraviť aj vysvetliť najlepšie, ako som vedela.

Božena Gazdová: Nuž, robila som, čo sa dalo i nedalo, ale pravdou je, že hoci sme zvládli učivo aj

takouto dištančnou formou, viem, že osobne by som toho žiakom povedala oveľa viac, precvičila oveľa viac, v škole by sme pracovali pomalším tempom, viac prakticky, omnoho zábavnejšie a vedomosti by boli viac upevnené. Ale tešila som sa z každej správnej odpovede a celkovo mám teraz na konci roka veľmi dobrý pocit. Spolu sme to zvládli!

Lubomíra Juríčková: Pandémia prinútila žiakov vymeniť školské lavice za počítače, ktoré boli dva mesiace jediným spojením detí so mnou. Prvý ročník je špecifický v tom, že žiaci ešte nie sú samostatní a potrebujú pri učení pomoc rodičov. A tak sme sa každé ráno stretávali pri online vzdelávaní ja, žiaci a ich rodičia. Im patrí veľká vďaka, lebo bez nich by sa prváci nedokázali naučiť čítať a písať prvé písmenká a oboznamovať sa s matematikou. Nie všetkým deťom vyhovovalo každodenné sedenie pred počítačom a aj tu potrebovali pomoc svojich rodičov. Je tu koniec školského roka a ja chcem pochváliť mojich prvákov za to, že prvý rok v škole zvládli výborne a sú pripravení po zaslúženom

dvojmesačnom oddychu na druhý ročník.

Aké máte pocity zo školského roku 2020/2021?

Adam Izrael, 4. A.: Moje pocity sú celkom dobré.

Tadeáš Izrael, 6. B.: Dobré aj zlé, podľa toho, akú som mal v ten deň náladu, ale väčšinou som mal dobrú náladu.

Andrej Potočka, 9. B.: Celkom dobré, len kolektív mi dosť chýbal.

Čo sa vám páčilo na tomto školskom roku?

Adam Izrael: Keďže som sa učil z domu, mohol som si ráno dlhšie pospať. :-)

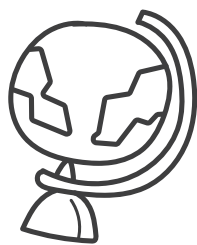
Tadeáš Izrael: To, že sme si mohli písať cez Teams a aspoň sme sa trochu počuli na online hodinách.

Andrej Potočka: Možnosť viac si organizovať časový harmonogram ako obvykle.

Čo sa vám nepáčilo na tomto školskom roku?

Adam Izrael: Učili sme sa o niečo menej, ako počas normálneho školského roku.

Tadeáš Izrael: Nemohli sme sa s nikým stretávať, iba online, cez chat alebo Hangouts.

Andrej Potočka: Nižšia motivácia do učenia, chýbajúci kolektív, technické problémy na online hodinách.

Čo ste doma počas online výučby robili?

Adam Izrael: Doobeda som sa učil a poobede som chodil vonku alebo som si čítal knihu.

Tadeáš Izrael: Učil som sa a občas som si písal s kamarátmi, niekedy som išiel pomôcť.

Andrej Potočka: Doobeda som sa venoval škole a domácim úlohám, potom som hral hry alebo som mal iný program.

Myslíte si, že v rámci online vyučovania ste toho naučili viac alebo menej než v škole?

Adam Izrael: Menej.

Tadeáš Izrael: Ja si myslím, že každý človek by radšej išiel do školy, aby sa tam niečo naučil, ako celé hodiny sedieť a tráviť čas len pri počítači.

Andrej Potočka: Predpokladám, že menej.

Peter Novák

NAŠI SVÄTÍ

TERESITA - DIEVČA, KTORÉ SA NA SMRTEI'NEJ POSTELI STALO MISSIONÁRKOU

V marci zomrelo v povesti svätosti 10-ročné španielske dievča Teresita Castillo de Diego.

Teresita bola mladé španielske dievča, ktoré si ako trojročné adoptovali jej rodičia zo Sibíri. Od malička viedla hlboký duchovný život, každý deň zvykla chodiť na svätú omšu v Madride.

Verejné svedectvo o nej vydal biskupský vikár Ángel Camino Lamela, ktorý 11. februára tohto roku slúžil svätú omšu v miestnej nemocnici. Prítomní nemocniční kapláni mu po nej navrhli, aby navštívil mladé dievča, ktoré malo na druhý deň podstúpiť operáciu.

Teresita povedala otcovi Ángelovi, že veľmi miluje Ježiša a chcela by sa stať misionárkou. Pohnutý týmito slovami jej prisľúbil, že ju ustanoví za misionárku. Vyslúžil jej sväté prijímanie a sviatosť pomazania chorých a ešte v ten večer pri-

pravil certifikát, ktorým Teresitu ustanovil za misionárku a do nemocnice jej priniesol misionársky kríž. Keď jej ho podal, Teresita mu povedala: „Zajtra si ho vezmem na operačnú sálu. Teraz som misionárkou.“

Nádor na Teresitinom mozgu prvýkrát objavili ešte v roku 2015. Pri prvom zákroku sa ho podarilo odstrániť a liečba bola úspešná. No neskôr začal opäť rásť a Teresita musela podstúpiť ďalšie a ďalšie operácie.

Začiatkom roku 2021 sa dievčina vrátila do nemocnice so silnými bolesťami hlavy. Odovzdala sa blahoslavenému Carlovi Acutisovi v úplnej dôvere v Boha. Plánovanú operáciu napokon nemohli uskutočniť kvôli zdravotným komplikáciám. Neskôr Teresite a jej mame vyšiel pozitívny test na ochorenie COVID-19 a obe museli zostať v karanténe. Nádor zatiaľ rástol bez možnosti operácie.

Mama dievčaťa neskôr povedala, že v tejto ťažkej situácii jej pomáhala viera jej dcéry. Teresita svoje utrpenie obetovala za chorých a za kňazov. Počas posledných týždňov života pripomínala svojej mame Ježiša na kríži; hlavne, keď už nevládala ani piť vodu a sestričky jej ju dávali do úst pomocou gázy.

Zomrela 7. marca o 9. hodine ráno. Pochovaná bola na druhý deň. Otec Ángel vyzval všetkých ľudí, aby sa zosnulej Teresite zverili, pretože ako misionárka bude z neba špeciálnym spôsobom ochraňovať celú diecézu.

Stelka Fričová

Naša škola má v srdciach ľudí pevné miesto

*Príhovor provinciálnej predstavenej s. M. Belarmíny
Ivančákovej pri príležitosti 30. výročia založenia
ZŠ sv. Vincenta v Ružomberku.*

Druhý september 1991 je dátum, kedy Základná škola sv. Vincenta prvýkrát otvorila svoje brány po takmer 40-tich rokoch komunistickej totality. V školskom roku 2020/2021 si teda pripomíname 30. výročie existencie našej školy, ktorá je jedinou cirkevnou základnou školou v Ružomberku. Sme na to právom hrdí. Znamená to pre nás nielen to, že vzdelávame a vychovávame deti v kresťanskom duchu, ale aj to, že my všetci – žiaci, pedagogickí i nepedagogickí zamestnanci – sa snažíme napredovať v rozvíjaní a uplatňovaní náboženských hodnôt a zásad v rámci vyučovacieho procesu i mimoškolských aktivít.

Obzerajúc sa späť, na predchádzajúcich tridsať rokov, prichádza mi na um myšlienka sv. Vincenta, patróna školy: „Božím dielam sa nedarí vtedy, keď si to prajeme my sami,

ale vtedy, keď sa to páči Bohu.“ Dôkazom je to, že sa v našej škole udialo veľa krásnych a požehnaných udalostí. Je pravdou, že začiatky neboli ľahké, ale Pán vždy pri nás stál, stojí a ochraňuje našu školu. Jej bránami odvtedy prešlo vyše 1 300 žiakov. Veľa z nich už odprevádza do našej školy svoje vlastné deti. Aj to je znakom, že naša škola má v srdciach ľudí dlhodobé pevné miesto a že sa spoliehajú na jej pokračovanie v duchu katolíckej nauky.

Verím, že tak ako ja si všetci žiaci, učitelia a priatelia uchovávajú krásne spomienky na sväté omše v našej školskej kaplnke, spoločné modlitby posvätného ruženca v mesiaci október, Korunku Božieho Milosrdenstva, čítané a dramatizované krížové cesty, pravidelné duchovné obnovy pre žiakov a zamestnancov školy, rôzne besedy

s pozvanými hosťami a spoločné programy – vystúpenia, ktorými sme vždy potešili rodičov aj starých rodičov.

Usilovná a vytrvalá príprava žiakov zo strany pedagógov sa doteraz prejavujú v skvelých úspechoch našich žiakov v rôznych oblastiach – v humanitných a prírodných vedách, v športe, v umeleckom stvárnení... Vzdelanie a výchova u nás vždy kráčali ruka v ruke s budovaním zdravých a hodnotných vzájomných vzťahov, profesionálnych i osobných.

Posledné dva školské roky boli poznačené pandémiou a mnohé naplánované podujatia či stretnutia sa museli zrušiť. Vedenie školy

sa snažilo flexibilne reagovať na potreby dištančného vzdelávania, učitelia a žiaci sa zdokonalili v používaní rôznych technických zariadení i ďalších nevyhnutných zručností. Tieto dva roky preverili naše možnosti, schopnosti aj talenty. Bolo to ťažké obdobie, ale na druhej strane aj radostné a nesmierne obohacujúce. Mnohí žiaci aj v týchto neštandardných podmienkach prejavili obdivuhodnú vnútornú silu a ochotu zúčastniť sa rôznych súťaží, pričom ich snaha priniesla bohaté ovocie v podobe zisku krásnych umiestnení. Presvedčili sme sa tak, že ani pandémia nás neobrala o chuť usilovne pracovať a rozvíjať dary dané nám zhora.

Veľké Pán Boh zaplať patrí vedeniu školy, pedagogickému zboru a nesmiem zabudnúť ani na nepedagogických zamestnancov, lebo aj oni sú dôležitou súčasťou školy. Nech Vás všetkých dobrý Boh požehnáva a naplňa svojou radosťou, lebo Vy ste tými, cez ktorých On koná a hovorí k našim deťom.

Základnej škole sv. Vincenta prajem, aby mala vždy výborných žiakov, ktorí budú dobrými kresťanmi, nositeľmi i šíriteľmi dobrého mena našej školy a ktorí budú radi na ňu s láskou a hrdosťou spomínať.

Prvý kolektív

Vtipne sa označili za „korytnačky“. Veru sú tu aj takí, ktorí vstúpili do našej školy pred tridsiatimi rokmi a školský rok 1991/1992 bol pre nich prvý. Tento školský rok 2020/2021 je teda pre nich jubilejný tridsiaty a predstavte si, už celých tých tridsať rokov sú verní našej škole. Schválne, nájdete ich na tejto fotke z prvého školského roku 1991/1992? Koľko ich ešte aj dnes behá po školských chodbách?

Vznik školy mal svoje čaro, prirovnala by som to k svadbe

Rozhovor s riaditeľkou s. M. Angelou Brejkovou o vzniku a súčasnosti ZŠ sv. Vincenta, ako aj o jej osobnom živote.

Končí sa školský rok, ktorý bol pre pandémiu mimoriadne náročný. Možno povedať, že to bol najťažší rok počas vášho dlhoročného pôsobenia na čele ZŠ sv. Vincenta?

Každý školský rok je svojím spôsobom náročný. Určite bol aj tento, ale skôr by som ho nazvala výnimočným. Pandémia COVID-19 zasiahla celú spoločnosť, firmy, inštitúcie, politikov, rodiny, jednotlivcov a samozrejme aj školu. Bolo to niečo, čo nikto z nás v živote nezažil. Museli sme

čeliť novým skutočnostiam a hľadať riešenia ako „prežiť“. Myslím, že v tomto bol tento rok náročný.

Vedeli by ste konkrétne pomenovať, čo vám tento rok vzal?

Áno. Predovšetkým to boli kontakty s ľuďmi v škole – učiteľmi, žiakmi, rodičmi... Všetci sme sa museli vzdať spoločných stretnutí, museli sme upustiť od zvyčajných školských podujatí, ktoré nám prinášali radosť a iskru do všedných školských dní. Jednoducho, bolo mi v škole smutno.

Je niečo, čo vám tento rok, naopak, dal?

Každá nová skúsenosť, aj keď negatívna, nám vždy niečo dá, dokáže nás aj obohatiť. Tak to bolo aj v tomto prípade. Hlbšie som si uvedomila, aké sú moje životné hodnoty, aký krehký a pominuteľný je ľudský život, aké dôležité sú dobré medziľudské vzťahy. Takisto aj to, čo často berieme ako samozrejmosť, nemusí vždy takým byť. Aj v škole sme sa museli trochu viac venovať novým veciam, zvlášť inému spôsobu vyučovania a komunikácie. Vnímam to ako prínos.

Aj keď v pozícii zástupkyne a neskôr dlhoročnej riaditeľky pôsobíte od vzniku školy, o vašom živote toho veľa nevieme. Podme to teda napraviť a trochu bližšie vás predstaviť. Odkiaľ a z akej rodiny pochádzate?

Pochádzam z obyčajnej, skromnej rodiny, v ktorej však vždy bola láska, porozumenie, a kde sme prežívali spoločne aj svoju kresťanskú vieru. Mala som ešte troch súrodencov – dvoch bratov a sestru, ktorá už odišla do večnosti. Takisto aj môj ocko. Detstvo som prežila vo Vysokých Tatrách, neskôr sme sa presťahovali do Kežmarku.

Kedy ste prvýkrát pocítili rehoľné povolanie?

Vo Vysokých Tatrách, kde som ako dieťa bývala, pôsobili v Charitnom domove v Dolnom Smo-

kovci sestričky, ktoré ma v určitom období učili aj náboženstvo a pripravovali na prvé sväté prijímanie. Tu asi bola tá iskierka môjho povolania. Neskôr museli sestričky odtiaľ odísť. Spolu s mojimi kamarátkami z Kežmarku sme s nimi udržiavali kontakt, a tak sa táto iskierka rozhorela na rehoľné povolanie.

Prečo ste sa rozhodli práve pre Kongregáciu milosrdných sestier sv. Vincenta?

Práve tieto sestry pôsobili v Tatrách. Pri výbere rehoľnej spoločnosti som sa vôbec nerozhodovala. Bola to „láska na prvý pohľad“ a určite to všetko bolo v Božej réžii.

Čím vás inšpirovala svätá Angela Merici, keď ste si práve ju vybrali za svoju rehoľnú patrónku?

Svoje rehoľné meno som si nevyberala sama. V tom čase to ešte nebolo „v móde“. Vyberali nám ho naše predstavené. Moja novicmajstrová vždy hľadala sestrám také patrónky, ktoré by sa im svojím životom a vlastnosťami aspoň trochu podobali.

Moja patrónka – sv. Angela Merici – sa vo svojom živote venovala výchove a vzdelávaniu dievčat. Tomu sa venujú aj sestry uršulínky, ktorých zakladateľkou sv. Angela bola. Na Slovensku majú svoje školy v Trnave. Ešte skôr, ako som začala pôsobiť v našej škole, som tiež mávala „stretká“ s dievčatami a súkromne

„Som naplnená veľkou vďačnosťou za všetky roky prežité v tejto škole.“

som sa venovala aj príprave na prvé sv. prijímanie, keď to v školách vtedy nebolo všetkým možné.

Vedeli by ste povedať, čím by ste boli, ak by ste sa nestali rehoľnou sestrou a učiteľkou?

To je ťažká otázka. Možno by som po strednej ekonomickej škole pokračovala v štúdiu na vysokej škole ekonomickej. Využila by som dary a talenty, ktoré mi Boh dal a azda by som naplnila aj svoje poslanie ženy a matky v rodine.

Aké boli vaše cesty, kým ste sa dostali do Ružomberka?

Do Ružomberka som sa dostala veľmi rýchlo. Hneď po skončení strednej školy. Odvtedy som tu stále, až na výnimku jedného roka, kedy som pôsobila v Námestove.

Ako sme už spomenuli, veľkú časť svojho života ste zasvätili ZŠ sv. Vincenta. Spomínate si na jej prvé roky a kroky?

Spomienky na začiatky školy sú pre mňa stále živé. Neboli to ľahké časy, ale boli naplnené veľkým oduševnením, radosťou, odhodlaním. Bol to aj pre mňa som tiež mávala „stretká“ s dievčatami a súkromne

neznámeho a možno aj dobrého. Malo to svoje čaro. Prirovnala by som to k svadbe dvoch mladých ľudí, ktorí majú starosti s prípravou svadby, tešia sa na ten krásny deň svojho života, sú plní očakávania a ideálnych predstáv o svojej spoločnej budúcnosti.

Neskôr ku základnej škole pribudla aj materská škola. Prečo ste sa rozhodli do toho ísť?

Zriadiť materskú školu sa rozhodla naša Kongregácia na základe požiadavky rodičov. Chceli sme v kresťanskej výchove podchytiť aj tých najmenších. Spočiatku mala byť škôlka súčasťou školy, ale neskôr sa ukázalo, že bude lepšie, keď bude fungovať samostatne.

Je verejným tajomstvom, že tento školský rok bol pre vás posledným na čele školy. Aké pocity vás v tejto chvíli naplňujú?

Písať, či hovoriť o pociatoch v takýchto situáciách je veľmi ťažké. Určite som naplnená veľkou vďačnosťou za všetky roky prežité v tejto škole. Za všetkých ľudí, učiteľov, zamestnancov školy, žiakov a ich rodičov, s ktorými som sa stretla. Viem, že mi škola bude chýbať a neviem povedať, ako to budem prežívať. Jedno viem určite, že Boh bude so mnou a dá mi silu a milosti, tak ako mi ich dával doposiaľ. Nech mu je za to chvála.

*Sofia Gazdová,
Imrich Gazda*

Takto našu školu vidíme my

Pri príležitosti 30. výročia existencie našej školy sme sa zastavili pri učiteľkách a učiteľoch, špeciálnych pedagógoch a asistentoch, družinárkach, pri pánovi školníkovi, pri najstarších i najmladších žiakoch na kus reči. Boli sme zvedaví kto a ako tvorí históriu školy, čo sa im v škole páči a čo sebe i ostatným želajú do budúcnosti. A veľa sme sa dozvedeli.

p. uč. Janka Šablatúrová (SJL, TSV, OBN): Na našej škole učím 1,5 roka, páči sa mi tím kolegov a idea školy, prostredie a prístup zo strany vedenia ako i to, že neexistujú slova „nedá sa, nejde to“. Želám všetkým žiakom veľa vedomostí a motivácie, nech nás učiteľov trochu šetrí a nech nám nezdvíhajú tlak. Nám učiteľom želim pevné nervy, len pozitívnu spätnú väzbu a veľa elánu do prípravy na vyučovanie. Ale hlavne nech my, učiteľia, nezabúdame, že naši žiaci sú našim obrazom :)

p. uč. Andrea Ďaďová (SJL, NEJ, OBN): Ja som tu od roku 2004, z vysokej školy som išla rovno na „Vincentku“. Na našej škole je parádne, keďže ešte stále som tu, chichi, to bude

tým vedením, kolegami a dobrými deťmi. Všetkým prajem veľa chuti do práce, úspechov a dobrých zážitkov, na ktoré budeme dlho spomínať.

p. uč. Tomáš Hadač (BIO, TECH): Na škole pôsobím už 16 rokov. Veľmi oceňujem a som vďačný za otvorené náručie pre všetkých nás. Použijem slová môjho obľúbeného svätého – sv. Filpa Neriho (okrem iného patróna humoristov), ktorý bol aj vzorom sv. Don Bosca: „Robte, čo chcete, len nehrešte!“ V dnešnej dobe pre školu, učiteľov, žiakov: „Učte, učte sa, hrajte sa, športujte, len nehrešte.“ Mám veľa vtipných príhod, ale samostatnou kapitolou boli tzv. zápisy v klasifikač-

nom zázname, keď sa ešte riešili priestupky ručným zapisovaním.

p. uč. Mária Nemčeková (ANJ): Na tejto škole učím tretí rok, toto miesto mi je veľmi blízke a vzácné. Sama som sem chodila, na učiteľov mám veľmi pekné spomienky. Veľmi oceňujem priateľskú a pokojnú atmosféru. Našej škole želim veľa spokojných žiakov, žiakom prajem veľa pohody pri učení a učiteľskému zboru prajem veľa trpezlivosti a požehnaní v ich práci.

p. uč. Mária Kolčáková (NEJ): Na škole som 13 rokov, reálne 5 rokov. Prednosťou našej školy je to, že je malá. Kresťanský rozmer je pre mňa osobne obrovským plusom nielen pre žiakov, ale pre všetkých, ktorí školu tvoria. Do ďalších rokov prajem našej školskej rodine, aby zachovala svojho ducha aj atmosféru.

p. uč. Martina Domiterová (GEO, BIO, TSV): Ako zvyknem niekedy – najmä

mladším žiakom – povedať, v našej škole učím od minulého tisícročia. Tento rok to bude 22 rokov, ako som nastúpila. Páči sa mi to, že každý deň máme možnosť stretnúť Pána Ježiša v školskej kaplnke. Že žiaci sú ochotní vždy pomôcť, že sú zvedaví a že sa neboja opýtať aj také otázky, ktoré s učivom priamo nesúvisia. Pre mňa to znamená, že sa chcem veľa dozvedieť a chcem rásť v poznaní. No a nesmiem zabudnúť na krásne prostredie našej školskej záhrady. Našej škole želim, aby mala vždy dostatok žiakov, ktorí budú milí k sebe navzájom, ochotní pomáhať druhým, a ktorí budú najmä hladní po vedomostiach, lebo pre nás učiteľov je to tá najlepšia „hnacia sila“ do ďalších rokov a pre školu to znamená, že neostane prázdna a nevyužitá.

p. uč. Janka Gabúlová (MAT, NEJ): Na našej škole učím ôsmy rok. Som vďačná za každý jeden z nich a tiež za každého človeka, ktorého som v tejto a vďaka tejto škole mohla spoznať. Čo sa mi na škole páči? Že nie je len mojou prácou, ale aj druhým domovom. A to vďaka našej dobrej pani riaditeľke, kolegom, ale aj samotným žiakom. Pri nich sa človek nikdy nenudí. Chcela by som popriať našej škole do ďalších rokov veľa Božích milostí. Nech tu vládne vzájomná pohoda a pokoj, nech je škola miestom, kde sa veľa učíme, nachádzame

a rozvíjame svoje talenty, často sa smežeme, rešpektujeme jeden druhého, pomáhame si, môžeme sa jeden na druhého spoľahnúť, modlíme sa spoločne, budujeme naše vzťahy s kamarátmi aj Pánom Bohom, robíme to najlepšie, čo vieme a dokážeme. Nech je to miesto, kde sa radi vraciame a na ktoré budeme aj po rokoch v dobrom spomínať. Milá naša škola, všetko najlepšie k 30-tke!

p. uč. Gabika Garajová (4. roč.): Pred 30-timi rokmi sa začala moja školská cesta práve na „Vincentke“, keď som tu nastúpila do 1. triedy. Učili ma úžasné pani učiteľky, ktoré mi boli vzorom a inšpiráciou. Aj vďaka nim sa zo mňa stala učiteľka a dnes sú niektoré z nich mojimi drahými kolegyňami. S láskou si spomínam na cesty s Mariánskou družinou. So sr. Martou sme navštívili nielen pamiatky na Slovensku, ale aj v Poľsku, Česku, Maďarsku či Rakúsku. Sr. Stela nás zas zobrala na výmenný pobyt do Nemcka, kde sme sa zdokonaľovali v jazyku v skutočnom prostredí nemeckej školy aj

v rodinách, v ktorých sme boli ubytovaní. Na roky strávené na základnej škole si spomínam vždy s veľkou láskou a vďakou!

špeciálna pedagogička Zuzka Jurgošová: Na škole pôsobím štyri roky a som veľmi spokojná. Práca s deťmi s inakosťou a nielen s nimi ma nesmierne baví a naplňuje všetky moje predstavy. Od mala som chcela pomáhať deťom a kľukatou cestičkou sa mi tento celo-

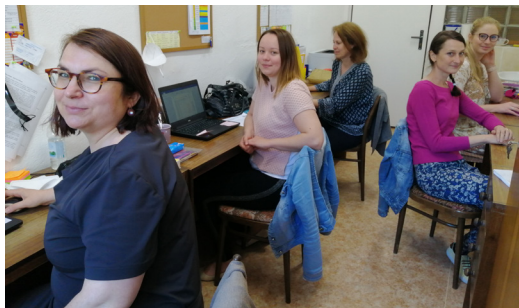
životný sen splnil. Práca so všetkými deťmi je dôležitá a krásna, ale s deťmi špeciálnymi, je výnimočná. Sú vďačné, ochotné pracovať, chcú zmenu vo svojom živote, chcú sa vyrovnávať vo všetkom deťom intaktným. Ale nepracujem len s deťmi výnimočnými, ale aj s intaktnými.

Dobrý pocit z vykonanej práce mám vtedy, keď vidím radosť v detských očiach pri úspešne vykonanej práci, keď vidím šťastie, vďačnosť, že sú so mnou, že sa im venujem. Veľmi ma teší kladná odozva z radov rodičov, učiteľov a vedenia školy. Dobré sa počúva aj chvála od neznámych ľudí, ktorých

stretnete na ulici a poznajú moju prácu. Posúva ma to dopredu a veľmi motivuje. Asi za všetko stojí výrok prvého: „A môžem prísť aj zajtra?“ Moja odpoveď: „Ale ja v sobotu nepracujem.“

Deti sú úžasné, krásne malé bytosti, či moje, naše alebo iné. Sú to malí ľudia, ktorí si zaslúžia našu špeciálnu starostlivosť.

Všetkým deťom v našej škole, a nielen v našej, prajem dokonalú inklúziu, kde každé dieťa bez rozdielu vyznania, farby pleti a akéhokoľvek zdravotného znevýhodnenia zažije úspech a stane sa súčasťou spoločnosti bez predsudkov. Školu, ktorá je otvorená skutočne pre všetkých, kde sa zotierajú rozdiely. A ešte im želám, aby sme sa navzájom vždy na seba tešili a hľadali mosty, nie prekážky.

p. asistentka učiteľka Žofia Hadačová: Som tu už štvrtý rok. Baví ma, že sa spolu s deťmi, ktoré mám na starosti, naučím veľa nového z rôznych predmetov. Musím rozmýšľať, ako všetky tieto vedomosti sprostredkovať a uľahčiť im tak učenie. Teším sa, keď sú

deti úspešné, keď spoločne zvládneme všetko potrebné. Želám našim deťom, aby si vážili, že sa môžu učiť, že môžu byť medzi kamarátmi, že sa nemusia hanbiť za vieru...

pani družinárky Ivetka Plávková, Danko Černinská, Tonka Palušáková, Janka Taščicová: Aj Školský klub detí je príjemnou súčasťou života našej školy. Veru, už tridsať rokov vždy, keď zazvoní zvonček o 11.20 prváci, druháci, tretiaci a štvrtáci zbehnú dolu schodmi do štyroch oddelení a po tom, čo si naplnia brušká obedom trávia voľný čas medzi veselými, farebnými, obrázkovými stenami a venujú sa rôznym oddychovým, voľnočasovým a hlavne tvorivým aktivitám.

Didaktické hry, besedy, kvízy, súťaže, tvorivé dielne,

originálne nápady, pracovno-technické zručnosti, esteticko-výchovné vedenie, environmentálna výchova, ekológia či bohaté športové aktivity v krásnom prostredí školskej záhrady sú každodennou plnohodnotnou náplňou voľného času. Marec – mesiac knihy,

Deň zeme, Deň narcisov... do všetkých aktuálnych tém sa všetci spolu púšťame s radosťou a s veľkým nasadením.

Zakaždým je čo robiť aj v duchovnej oblasti: mesiac október je venovaný úcte k starším, Ružencovej Panne Márii i boju proti hladu účasťou na tradičnom Misijnom jarmoku. November je dušičkový čas a spoločne navštevujeme cintorín. V čase adventu deti zbierajú srdiečka pre Ježiška, čo dobrý skutok, to jedno srdiečko do jasličiek. V pôstnom období sa s deťmi pravidelne modlíme krížovú cestu v školskej kaplnke. Pred veľkonočnými prázdninami si pripomínáme kresťanské slávenie Veľkej noci aj tradičné zvyky spojené s týmto sviatkom. Mesiac máj je zasvätený Panne Márii, a preto deti uvijú veľkú duchovnú kyticu pre našu Nebeskú Matku pozostávajúcu z dobrých skutkov, modlitieb a obety. Okrem toho, deťom často čítame životopisy svätých a rozprávame sa o ich hrdinskosti.

Počas tridsiatich rokov prešlo veľa detí dverami družiny či školského klubu. Tak ako v prvý rok aj teraz, v tento tridsiaty sa tešíme z toho, že máme veľa spoločných zážitkov, a že sa aj poobede ozýva školou radostný detský krik a smiech. Kiež sa bude s Božou pomocou aj naďalej.

1.A

Kristínka Garajová: Páči sa mi, že tu mám dobrých kamarátov a môj obľúbený predmet je slovenčina.

Agneska Žihlavníková: Môj obľúbený predmet je tiež slovenčina a najviac sa mi tu páči, že mám dobré kamarátky.

Tánička Pažitková: Na našej škole sa mi páči najviac školský klub. Obľúbený predmet je slovenčina. A mám tiež dobré kamarátky.

Martin Kútny: Páčia sa mi obrázky na nástenkách, môj obľúbený predmet je matematika. Rád sa učím niečo nové.

Oliver Kostilník: Páči sa mi učenie matematiky a telesnej.

Šimon Faga: Páči sa mi, že tu máme brejky.

Ondrej Novák: Som rád, že tu mám brata a mám rád matematiku, slovenčinu a telesnú.

Damián Lajčiak: Mám rád telocvičňu, je tam sranda, keď hráme futbal.

2.A

Margarétka Labovská: Páči sa mi naša pani učiteľka

Šajtrochová a školský klub. Mám rada prvouku, robíme zaujímavé pokusy, občas sa v triede pohráme.

Helenka Gočová: Páči sa mi, že tu mám veľa kamarátov a mám veľmi rada prvouku, učíme sa tam o pôde a mám rada svoju triednu učiteľku.

3.B

Damián Frič: Páčia sa mi milí učitelia a mám dobrých kamarátov.

Katarína Olosová: Mne sa páči, že sú tu dobrí učitelia a všetko ostatné.

Jakub Culka (9.A): Keďže je 30. výročie a zároveň končím základnú školu, chcel by som poďakovať všetkým učiteľom a učiteľkám, ktoré nás učili a mali s nami trpezlivosť. Naučil som sa veľa zaujímavých vecí a v istých predmetoch som sa postupom času zlepšil. Nesmiem zabudnúť na výlety, exkurzie a duchovné obnovy, na ktorých sme sa mohli zúčastniť. Samozrejme, nie vždy sme sa správali, ako sa má a narobili si problémy, ale myslím si, že niektorí sa z nich už poučili a nepochybujem o tom, že táto škola

bude pokračovať s tým, čo začala. Som veľmi rád, že som mohol prežiť krásnych deväť rokov na tejto škole, na ktorú budem s radosťou spomínať.

Terezka Kuželová (9.B):

Prvé dni na tejto škole si už veľmi nepamätám. Do školy som chodila a chodím rada. Vďaka niektorým učiteľom na druhom stupni som si veľa predmetov obľúbila a asi už aj viem, čo by som chcela v budúcnosti študovať. Vyučovanie je veľmi dobré a snažím sa tieto posledné dni ešte čo najviac naučiť, lebo viem, že to použijem aj na strednej škole. Keď si predstavím, že s mojimi spolužiakmi a učiteľmi som bola deväť rokov a na budúci školský rok už tu nebudem, cítim sa strašne. Všetci mi budú veľmi chýbať a dúfam, že sa budeme stretávať. Všetci, ktorí si myslíte, že základná škola je nanič, myľte sa. Naši učitelia sú veľmi milí (aspoň väčšina) a vedia toho veľa a dobre naučiť. Využite čas na tejto škole, lebo neskôr svoje vedomosti budete určite potrebovať. Som vďačná svojim učiteľom (aj tým, ktorí ma učili iba chvíľu) za všetko, čo ma naučili a dali mi do života.

Užite si každý školský rok naplno, odkazujú deviataci mladším spolužiakom

Naši milí deviataci sa naposledy zamysleli a napísali svojim mladším spolužiakom list. Nepamätajú si síce celých tridsať rokov života našej školy, ale aj deväť rokov v nich zanechalo pamätovú stopu a dokonca ich aj niečo naučilo.

„Papier? Zas a znova? Ešte nejaká písomka?“ myslíme si, keď nám slovenčinárka rozdáva papier a hovorí, že máme napísať... A ono vám to nie je až také strašné. Žiadna previerka, nijaký test. „Skúste napísať odkaz všetkým mladším spolužiakom.“ Tak dobre, toto bude fajn. Presne toto sme potrebovali. Prečo nám nik nezanechal odkaz, ako postupovať v tejto našej škole, čoho sa báť a čo hodiť za hlavu, čo sa učiť a na čo sa vykašľať?!

Chytili sme rozum do hrsti a rozmýšľali, čo by sme im asi poradili. Rozhodli sme sa pre

pár oporných bodov a zrejme z toho vzniklo niečo hodnotné, keď to tu čítate.

Milí kamaráti,

ešte stále NAŠA základná škola vám ponúka výborný prístup učiteľov, kopec aktivít... A tá atmosféra... Verte mi, nie na každej škole je to také ružové a nie na každej škole by sa s vami učitelia takto „hrali.“ Vážte si preto každého jedného z nich. Nikdy nezapbudneme na p. uč. Domiterovú a jej geografiu, na p. uč. Hadača a rozhovory o živote, na p. uč. Ballu a jeho predpoveď počasia pri

„Nikdy nezabudneme na p. uč. Domiterovú a jej geografiu, na p. uč. Hadača a rozhovory o živote, na p. uč. Ballu a jeho predpoveď počasia pri pravdepodobnosti.“

pravdepodobnosti. Verte nám, toto len tak a hocikde inde nezažijete!

A dajte si pozor, lebo bez tej partie, s ktorou tožívate, to nebude ono. Každý jeden z vás je kúskom triednej skladačky, ktorá tvorí stopercentný chaos, paniku, stres, kopec hlúpostí a zážitkov, trhanie vlasov učiteľov, plač a škripanie zubami nad opravovnými previerkami. Ale buďme úprimní: aj tak nás majú všetci tí dospelí ľudia zo zborovne radi. A to je na našich učiteľoch to najlepšie. Akokoľvek ich nepočúvame, hundreme na ich hodiny, gúľame očami nad novým (i starým) učivom, skúšame ich trpezlivosť (a niektorí jej majú vážne dosť veľa), vždy vojdú do triedy usmiati a minimálne sa nás snažia naučiť čo najviac zas a znova, hodinu za hodinou, deň za dňom... prosto neúnavne od 2. septembra až do Petra a Pavla.

Pamätajte však, nie vždy to pôjde ako po masle, no snažte sa viac čítať, tie slovenčinárky to nehovoria nadarmo, niečo na tom bude. Píšte čitateľnejšie, lebo ti neuznajú bod. Nebuďte hlúpi a nič nerozbíjajte ani neničte, veď i po vás to budú potrebovať ďalší žiaci. A navyše, nebudete radi, ak na vás bude škola spomínať v dobrom?

Slovina, matika, biola, geo... komparo, monitor, prijímačky... je toho dosť. Ale vy sa len učte, ono sa to poddá. Ani my sme ne-

boli jednotkári a nepísali sme komparo ani monitor, no tento rok bol náročný. Tí učitelia to berú naozaj vážne. Nie je to len veľa kriku pre nič. Každá vec, ktorú nás naučili, často krvopotne naučili (vtrepať to do našich hláv nebolo ľahké), stojí za to. Viete, aký je to dobrý pocit, keď sedíte na prijímačkách, všetky úlohy vypracované a okolo vás si všetci obhrýzajú nechty a nič nevedia? Vtedy si uvedomíte, čo všetko vám naša škola dala.

A čo dodať na záver? Užite si každý školský rok naplno. Ako kolektív, ako kamaráti, ale hlavne ako ľudia. Učte sa a vážte si každú chvíľu. Áno, i tú, pri ktorej gúľate očami. Nech si potom nemusíte vyberať strednú školu podľa prospechu. Nech si ju vyberáte podľa toho, kam vás posunie v živote. Nech sa nemusíte hanbiť za seba samého.

A nedá nám neodpustiť si interný vtip (veď končíme).

Preto PS: Budú nám chýbať hádky chalanov o plochej Zemi, tajomná komnata, vorvane, ááá, chalanom prajem, nech im vyjde reforma zidanizmu.

Ďakujeme vám za to, že ste zvládli dočítať tento náš výplod a veríme, že budete k sebe navzájom dobrí. A učte sa!!!

VAŠI SPOLUŽIACI – DEVIATACI

Svoju prácu beriem ako službu

už neuveriteľných 21 rokov je mojim druhým domovom.

Pamätáte si, čo ste museli opraviť, nastaviť, zariadiť ako prvý? Aká bola vaša prvá úloha?

Je ťažké spomenúť si, čo som musel ako prvý opraviť či zariadiť. Ale dobre si pamätám, že najskôr som sa musel nastaviť ja na prácu v školskom prostredí a v prevažne ženskom kolektíve.

Ako sa vám tu pracuje?

Myslím si, že 21 rokov práce v tejto škole svedčí o tom, že som tu spokojný, aj keď pripúšťam, že prichádzajú aj ťažšie a náročnejšie dni. Mám však radosť, keď vidím ako sa škola mení a zveľaďuje.

Vy ste veľmi milý a spokojný človek, nahnevalo vás vôbec niečo alebo niekto za celé tie roky?

Áno, boli aj také dni, keď ma niečo nahnevalo, napríklad keď som niečo opravil a na druhý deň to bolo opäť pokazené alebo odtrhnuté. Avšak vďaka tomu, že svoju prácu beriem ako službu, dokážem aj takéto chvíle s Božou pomocou zvládnuť.

Čo naše deti kazia alebo ničia najviac?

Spomínam si, že pokiaľ

ešte neboli v škole plastové okná, tak som najčastejšie navštevoval sklenárstvo s rozbitými oknami a tie menšie som už radšej zasklieval sám.

Čo najprekvapivejšie a najnetypickejšie ste na našej škole museli riešiť?

Najprekvapivejšiu udalosť som musel riešiť v jednu adventnú nedeľu večer, keď ani našu školu neobišlo páchanie trestnej činnosti a bolo to pre mňa veľmi stresujúce.

Asi najnetypickejšie bolo, keď do školy vbehol pes alebo keď do nej vletel vtáček a veru nám dalo zabráť, kým sme ich dostali von.

Čo želáte našej škole do budúcich rokov?

Škole do budúcich rokov želám úspešný rozvoj, aby mala stále dostatok šikovných žiakov, ktorí ju budú zviditeľňovať na rôznych súťažiach, olympiádach a tak budú pomáhať šíriť jej dobré meno. Ďalej jej prajem láskavých učiteľov, ktorí budú rozvíjať v žiakoch nielen rozumové schopnosti a vedomosti, ale predovšetkým ľudskú čnosť. A to všetko nech sa deje pod ochranou nášho patróna svätého Vincenta.

Od západu na východ: 10 miest, ktoré sa oplatí navštíviť

Prázdniny sú časom výletov, preto sme pre vás pripravili tipy na niekoľko miest, ktoré by nemali ujsť vašej pozornosti.

BRATISLAVA

V hlavnom meste Slovenska môžete vidieť Dóm svätého Martina, ktorý má už 570 rokov, aj navštíviť Bratislavský hrad, ktorý sa týči nad mestom. Môžete sa tiež prejsť po krásnych historických uličkách. V mestskej časti Devín leží zrúcanina hradu Devín. A pre milovníkov zvierat je tu zoologická záhrada.

BOJNICE

V Bojniciach môžete navštíviť zámok z 12. storočia, ktorý ponúka množstvo historických zaujímavostí. Na zámku napríklad rastie lipa kráľa Mateja, ktorá má viac ako 700 rokov. Neďaleko zámku sa nachádza zoologická záhrada, kde žije viac ako 360 druhov zvierat z celého sveta, napríklad slony africké či antilopy bongo.

KREMNICA

V meste sídli mincovňa, ktorá je najstaršia dodnes existujúca mincovňa na svete. Nad mestom sa týči mestský hrad, ktorý je národnou kultúrnou pamiatkou. V blízkej obci Kremnické Bane sa môžete dokonca postaviť do geografického stredu Európy.

BANSKÁ ŠTIAVNICA

Banské mesto ponúka veľa možností, napríklad výlet na historickú kalváriu alebo do štôlne Bartolomej. Komu sa nechce chodiť, môže sa previesť turistickým vláčikom alebo sa okúpať v okolitých umelo vybudovaných vodných nádržiach nazývaných tajchy.

BANSKÁ BYSTRICA

V múzeu a pri pamätníku SNP si na svoje prídu najmä milovníci histórie, na námestí SNP sa nachádza šikmá hodinová veža a kostol svätého Františka Xaverského. Na prechádzku do prírody môžete vyraziť do neďalekej čarovnej Španej Doliny.

LIPTOV

Na prechádzku do prírody sa určite vyberte do Ľubochnianskej doliny, na koniec Čutkovej doliny do Sedla pod Vtáčnikom alebo do Ludrovskej doliny. Pekné prostredie na piknik nájdete v Hrabove, Čutkove, ale aj vo Vlkolínci. Okúpať sa môžete v Liptovskej Mare, ale aj v krytých zariadeniach v Lúčkach či v Liptovskej Osade. Spoznávať históriu sa

Kolko rokov z jubilejných tridsiatich ste už strávili na tejto škole?

V škole pracujem od 1. septembra 2000, takže

vyberte na Likavský hrad, do Vlkolínca alebo do skanzenu v Pribiline.

VYSOKÉ TATRY

Na prechádzku sa môžete vybrať napríklad na Štrbské pleso. Na väčšiu túru môžete ísť na Popradské pleso, pre najodvážnejších je tu Gerlachovský štít, kde sa však dostanete len s vyškoleným vysokohorským sprievodcom. Navštíviť môžete aj Beliansku jaskyňu alebo sa poprechádzať po Starom Smokovci.

KOŠICE

V druhom najľudnatejšom meste Slovenska si môžete pozrieť Dóm svätej Alžbety a hneď vedľa sa započúvať do tónov spievajúcej fontány. Tí, čo radi spoznávajú život v prírode, určite radi navštívia zoologickú záhradu a najväčšiu botanickú záhradu na Slovensku. Neďaleko sa tiež nachádza dedinka Herľany, v ktorej strieka gejzír do výšky 7 – 15 metrov.

PREŠOV

Pre tých, ktorí sa chcú dozvedieť niečo o rusínskej kultúre, sa tu nachádza Múzeum rusínskej kultúry. Tí, ktorých zaujíma história, môžu vystúpiť na blízke zrúcaniny hradov – Kapušianskeho alebo Šarišského. Krásne sú však aj prechádzky cez samotné mesto.

SVIDNÍK

V Nižnom Komárniku neďaleko Svidníka sa nachádza vyhliadková veža Dukla, ktorá je spojená s malým múzeom, kde sa dozviete veľa zaujímavých informácií o druhej svetovej vojne. Určite vás zaujmú aj tanky roztrúsené v Údolí smrti či pôsobivé drevené cerkvi. A po dlhom výlete sa určite zastavte okúpať do Aquaruthenie.

Sofia Gazdová

ANKETA

Prázdninové tipy učiteľov a žiakov ZŠ sv. Vincenta

Niekoľkých učiteľov a žiakov sme sa opýtali, kam sa chystajú cez prázdniny a aké miesta odporúčajú navštíviť..

Martina Domiterová, učiteľka: Zatiaľ som si plány na leto nerobila. Vzhľadom na celosvetovú situáciu však určite využijem „domáce“ prostredie Liptova a blízkeho okolia a podniknem viacero výletov za krásami nášho kraja. Dúfam, že letné potulky po prírode začnem, ako tradične, krátkou túrou spojenou so svätou omšou na Sliačanskej Magure. Okrem toho chodím každé leto na návštevu k Ružovým sestrám do Nitry

a verím, že sa tam dostanem aj tento rok. Najradšej mám dlhé prechádzky po okolí Ružomberka, špeciálne po trasách v okolí Liptovských Sliačov. Určite by som odporučila výstup na Choč alebo Salatín v Nízkych Tatrách. Menej náročná je prechádzať Ľubochňanskou dolinou alebo výlet k Brankovskému vodopádu, no a pre milovníkov histórie odporúčam aj návštevu našich zrúcanín – hradu Likava a

Liptov. Zo vzdialenejších kútov Slovenska sú veľmi pekné Jánošíkove diery – pre trénovanejších turistov aj výstup na Veľký Rozsutec alebo viacdenný pobyt v Zamagurí spojený s výstupom na Tri koruny, splávaním Dunajca a návštevou Červeného Kláštora. Vedeli ste, že doslova len pár metrov od tohto zaujímavého miesta opradeného legendami sú vybudované kúpele Smerdžonka? Ak sa tam niekedy ocitnete, určite na

prvé nadýchnutie spoznáte, prečo tento liečivý prameň dostal práve takéto pomenovanie.

Michal Holub, učiteľ: Nie som veľmi dovolenkový typ, ale napriek tomu by som v lete rád cestoval. Aj keď neviem, koľko mi toho pandemická situácia dovolí. Nebudú to dovolenky, ale skôr cestovanie za pretekmi a poznávanie krajín. Žiadne ležanie na pláži. V pláne, okrem slovenských a českých pretekov, mám napríklad estónsky Talin, holandský Amsterdam alebo talianske Rimini. Na Slovensku je mnoho nádherných miest, neviem, či by som si na všetky spomenul, tak spomeniem len Oravu a Liptov. Určite sa oplatí cykloturistika na vodnú elektrárňu Čierny Váh, vláčik v Oravskej Lesnej, múzeum kávy v Krušetnici poteší milovníkov tohto moku, veľmi rád plávam v Liptovskej Mare a Oravskej

priehrade, Oravský hrad je nielen slovenským unikátom.

Jana Gabúlová, učiteľka: Tieto prázdniny budem tráviť na Slovensku. Plánujem navštíviť krásne miesta a mestá, ktoré naša krajina ponúka. Určite navštívim Vysoké Tatry, Nitru, Zvolen. Rada by som šla do ZOO v Košiciach a v Spišskej Novej Vsi. A mojim veľkým snom je turistika v Slovenskom raji, kde som ešte nikdy nebola.

Mária Nemčeková, učiteľka: Cez prázdniny do zahraničia určite nepôjdeme, ale ak to situácia dovolí, opäť budeme spoznávať krásy Slovenska. Odporučila by som navštíviť Gaderskú dolinu, kde si môžete pribaliť aj bicykel a prežiť krásny deň v krásnej prírode. Livia Hadačová, 6. A.: Cez prázdniny by som chcela ísť do zoo v Zlíne. Býva tam v lete veľmi teplo a príjemne. Je to veľmi veľká zoo a je

tam veľa exotických zvierat, takže prehliadka zaberie skoro celý deň. Nachádza sa tam aj detský kútik, ktorý je obrovský, a býva tam veľká zábava.

Odporučila by som ísť na Oravský hrad. Veľa sa dá zistiť o jeho histórii, ponúka veľa zaujímavostí a na malom trhu si môžete zakúpiť malý suvenír. Každý rok pod hradom býva malé, ale zábavné divadielko. Deti sa môžu zabaviť a veľa sa pri tom naučiť. So zámkom sa spájajú aj rôzne legendy. Jedna hovorí o Bielej pani a sprievodca ju vždy celú vyrozpráva a na konci pridá ponaučenie. Jednoducho, je to skvelý výlet pre dospelých i deti.

Tadeáš Izrael, 6. A.: V lete nám naplánované pozrieť starých rodičov. Ako výlet by som odporučil Jazierce, je to miesto na Liptove.

Sofia Gazdová

ERASMUS+ úspešne napreduje

S doslova vyhrnutými rukávami postupne plníme úlohy potrebné k absolvovaniu nasledujúceho výmenného pobytu, ktorý sa uskutoční v jeseni 2021 v priestoroch našej školy.

24

Pred vianočnými a veľkonočnými sviatkami sme vyrábali pohľadnice a pozdravy pre žiakov a učiteľov v partnerských školách v zahraničí. Keďže sme pracovali dištančne, naši žiaci ochotne nakreslili a vypísali pohľadnice doma. Rodičia alebo súrodenci ich pri práci odfoťili a spolu s fotkami pozdravov sme všetky tieto obrázky poslali mailom do Španielska, Fínska a Slovinska. Naši zahraniční kamaráti z nich mali veľkú radosť. O to viac, že na fotkách videli aj skutočné deti, ktoré im pozdravy vyrobili.

Návratom k prezenčnej forme vyučovania sa nám konečne otvorili možnosti napredovať v medzinárodnom projekte. S doslova vyhrnutými rukávami sme sa pustili do práce a postupne plníme ďalšie úlohy potrebné k absolvovaniu nasledujúceho výmenného pobytu, ktorý sa uskutoční v jeseni 2021 v priestoroch našej školy.

Popasovali sme sa s výtvarným a fotografickým prevedením tém: NATURE AND I (Príroda a ja), DIVERSITY OF NATURE (Rôznorodosť prírody), DIVERSITY OF PEOPLE

(Rôznorodosť ľudí), LIFE IN NATURE (Život v prírode), WATER (Voda), PLANTS (Rastliny), ANIMALS (Zvieratá). Vytvorené plagáty a fotky (SCHOOL PORTRAIT) sme vystavili na nástenke vo vestibule.

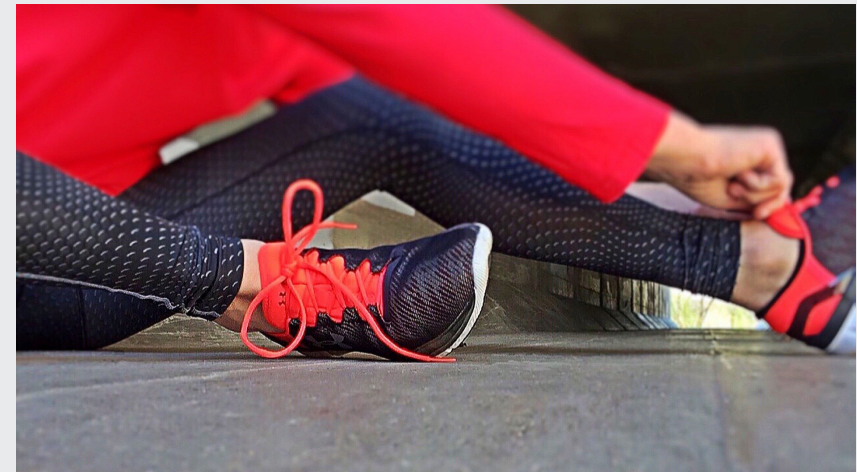
Vybraní účastníci projektu sa spojili s členmi turistického krúžku a spolu sme navštívili chránenú prírodnú oblasť v Proseckej doline (TRIP TO A PROTECTED AREA), kde sme sa kochali krásami prírody a dozvedeli sme sa viac o tom, aké rôzne podoby má voda v prírode a aké rozličné útvary sa vytvoria činnosťou tečúcej vody.

Pozvali sme odborníčku na zdravú výživu, ktorá nám ozrejmila výživovú hodnotu „jedla“ získaného z voľnej prírody, prečo je dôležité jesť aj tepelne neupravené ovocie a zeleninu, koľko vitamínov a iných zdravých prospešných látok získame ich konzumáciou. Samozrejme, vyskúšali sme si to aj sami na vlastnej koži a veľmi nám chutilo.

Božena Gazdová, Soňa Gazdová

Netreba sa vyhovárať, ale cvičiť

Rozhovor s učiteľkou telesnej výchovy Martinou Domiterovou.

V akej fyzickej kondícii sa žiaci vrátili po korone do školy?

To, v akej kondícii sme sa vrátili do školy, sa posudzuje veľmi ťažko. Keďže máme „dovolené“ len niektoré menej náročné aktivity, väčšie problémy s kondičkou som nespozerala. Oveľa častejšie však riešime „zabudnutý“ cvičebný úbor alebo „akútne zdravotné problémy“, kvôli ktorým sa žiakom cvičiť „nedá“. Skrátka, po korone sme sa naučili viac vyhovárať ako cvičiť.

Aké cviky a aktivity so žiakmi robíte na hodinách telesnej výchovy?

Na hodinách telesnej výchovy sa v tejto situácii snažím spojiť príjemné s užitočným. To znamená, že zahriatie v podobe rozbehania a rozcvička na začiatku sú neoddeliteľnou súčasťou hodiny. Potom nasledujú zväčša športy, ktoré majú dievčatá najradšej – tento školský rok učim len skupiny dievčat – a ktoré sú bezkontaktné, napríklad bedminton, volejbal, prípravné cvičenia na vybíjanú.

Občas si k tomu pridávame aj posilňovacie a kondičné cvičenia s plnou loptou alebo so švihadlom, beh po schodoch a drepy.

Vyhovuje vám a žiakom byť na hodinách telesnej výchovy vonku alebo by ste boli radšej, keby sa úplne otvorili telocvične?

Cvičenie na čerstvom vzduchu je super. Niektoré športy sa však na našom školskom dvore trénovať nedajú. Napríklad basketbal by robil príliš veľký hluk a rušili by sme triedy, ktoré majú okná na školský dvor. Najväčší problém s cvičením v prírode je, keď prší. Vtedy by sme privítali, keby už boli telocvične povolené.

Dúfam, že budúci školský rok nás už v rozvoji telesných síl nebudú obmedzovať žiadne zákazy a karantény a že si užijeme telesnú výchovu v telocvični aj v prírode dosýta.

Simon Gazda

Napíš nám, čo sa ti v tomto čísle časopisu Vinič najviac páčilo a vyhraj knihu **Carlo Acutis: 15 rokov priateľstva s Bohom**, ktorú do súťaže venovalo Vydavateľstvo Don Bosco. Svoju odpoveď zašli na e-mail vinic.casopis@gmail.com

LEN TAKÉ OBYČAJNÉ JABLKO...

Veľmi bohatý a mocný kráľ v Bengodi každé ráno prijímal dary od svojich poddaných. Podmanil si všetko, čo sa podmaniť dalo, a predsa sa nudil. Spolu s ostatnými prichádzal každé ráno aj mlčanlivý žobrák. Priniesol kráľovi jablko, a potom bez slova odišiel. Kráľ zvyknutý prijímať vzácnejšie dary, prijal žobrákov dar trochu znechuteným gestom, a len čo sa žobrák obrátil, začal sa mu posmievať a celý dvor s ním.

Žobráka to neodradilo. Prichádzal každé ráno odovzdať kráľovi svoj dar. Kráľ jablká prijímal a odkladal ich do koša pri tróne. Dával doňho všetky jablká, ktoré mu žobrák s úctou a trpezlivosťou prinášal, až začali z koša vypadávať.

Jedného dňa do rozkotúľaného jablka zahryzla kráľova obľúbená opica, prudko odplula a hodila ho ku kráľovým nohám. Prekvapený kráľ zbadal v jablku žiarivú perlu. Hneď dal príkaz rozkrájať všetky jablká a v každom z nich našiel vzácnu perlu.

Celý udivený si dal zvláštneho žobráka zavolať. „Prinášal som ti, pane, tieto dary,“ povedal žobrák, „aby som ti ukázal, že život ti každé ráno ponúka mimoriadny dar, na ktorý zabúdaš a zahadzuješ ho, lebo si ponorený do veľkého bohatstva. Tým darom je každý nový deň, ktorý sa začína.“

Len také obyčajné jablko... Len taký obyčajný deň... Len taký obyčajný... Čo všetko v živote považujeme za obyčajné? Možno nám mnohé veci zovšedneli a prestali sme si ich vážiť. Možno sme niektoré začali brať ako samozrejmé, hoci ony takými nie sú.

Pre každého žiaka je čas prázdnin odmenou za námahu vynaloženú počas školského roka. No aj počas tohto obdobia sa nám môže ľahko stať, že naše prázdniny sa stanú „prázdny dňami“, kedy nás premôže záhľadka, apatia alebo kedy sa náš oddych premení na ničnerobenie, ktoré sa stane blahodarnou pôdou pre zakvitnutie nešvárneho kvetu lenivosti.

Pre každého žiaka je čas prázdnin odmenou za námahu vynaloženú počas školského roka. No aj počas tohto obdobia sa nám môže ľahko stať, že naše prázdniny sa stanú „prázdny dňami“.

Aby sme neskončili podobne ako kráľ, ktorý nedokázal svojimi očami objaviť krásu neobyčajnosti a nevšednosti, je dôležité, aby pre nás prázdninový, resp. dovolenkový čas bol časom, kedy si viac ako inokedy dovoľme odpočinok, viac času si dovoľme venovať svojim koníčkom či záľubám, ale viac času si dovoľme investovať aj do svojich najbližších.

A pamätajme pri tom, že ani jedno stretnutie s druhým človekom nie je obyčajným stretnutím, ani jeden deň nie je obyčajným dňom, ani jeden mráčik na oblohe nie je obyčajným mráčikom a ani jedno jablko nie je len takým obyčajným jablkom...

Prajem vám neobyčajne neobyčajné prázdniny.

Florián Volf, školský kaplán

September 2021

REBRÍK

Objavuj svet s priateľmi

32. ročník
2021/2022

1,90 €

Predplatné
u vydavateľa 1,75 €

1

Rebrík vedie
čitateľov
k aktívnemu
prežívaniu viery.

Objednajte deťom
jediný katolícky časopis
pre 1. stupeň ZŠ!

Vedie ku kreativite
a aktivitám
v rámci komunít.

Spestrenie učiva
a čítanie
s porozumením.

Časopis Rebrík
Miletičova 7
821 08 Bratislava 2

Predplatné za 10 čísel na
školský rok 2021/2022:
17,50 EUR.
Cena za 1 ks: 1,90 EUR.

OBJEDNÁVKY:
www.rebrik.sk
www.donbosco.sk
0910 777 587

Vyšlo v máji 2021. Časopis Rebrík vychádza s cirkevným schválením a finančnou podporou Konferencie biskupov Slovenska. Časopis Rebrík vydáva Vydavateľstvo DON BOSCO.

db Vydavateľstvo DON BOSCO

